

Kysymyksiä ja vastauksia.

Halullisia lukijoita pyydetään lähettämään toimitukselle kysymyksiä lehden ohjelmaan kuuluvilta aloilta ja samaten kirjallisesti vastaamaan lehdessä painettuihin kysymyksiin.

XXXII. Kysymys. Y. K. *Minulla on heikkous, jota vastaan taistelen epätoivoista taistelua, mutta jota en jaksa voittaa. Uudelleen ja uudelleen lankean. Välistä tuntuu siltä, että kaikki puhe sielun kehityksestä, ihanteesta ja pyhydestä onkin – vain puhetta. Ei ihminen kumminkaan nouse. Mutta sitten taas tahtoisin puhdistua ja tulla ihanteen kaltaiseksi. Onko teillä mitään neuvottavana?*

Vastaus. Z. Neuvoni on ehdottomasti: älkää kadottako uskoanne, toivoanne ja rakkauttanne ihanteeseen! Tietäkää, että sama on laita kaikkien opetuslasten. Kaikki he ponnistavat, pyrkivät ja lankeavat. Kuinka se, joka ei koskaan ole langennut, voisi nousta? Luuletteko, että jumalat tuomitsevat meitä sen mukaan mitä osaamme? Pois se, he katsovat tahtoomme, haluumme ja ajatuksiimme. Ei ihminen ole sitä, mitä hän tekee. Ihminen on näkymätön olento, hän on ajatteleva, tunteva ja tahtova; mitä hän näkymättömänä on, s. o. mitä hän tuntee, tahtoo, ajattelee, sitä hän todellisuudessa on. Teko on vain hänen menneisyytensä hedelmä. Teko kertoo meille, mitä hän ennen on tahtonut. Heikkous on kuva ja tulos edellisistä inkarnatsioneistamme. Sentähden eräät luonteen heikkoudet ovatkin melkein mahdottomat voittaa siinä elämässä, jossa niitä vastaan taistelemme. Mutta taistelu ja kamppailu vaikuttaa sen, että seuraavassa elämässämme synnymme ilman noita samoja heikkouksia, että meidän niin sanoakseni ulkonainen halumme ei silloin ole kohdistunut samoihin tekoihin kuin nyt, vaan semmoisiin tekoihin, joita nyt tahtoisimme sisällisestä halusta tehdä, vaikkemme jaksa. Ihminen on esim. syntynyt suurella taipumuksella suuttumiseen. Elämän kokemukset ja totuuden kaipuu avaavat hänen silmänsä näkemään, mitä elämä on. Nyt hän tahtoi kulkea opetuslapsen tietä, mutta sen sijaan, että saisi iloita ja nauttia opetuslapsen hyveistä, puhtaudesta ja pyhydestä, hän alituisesti vaan saa kamppailla ja surra ja nähdä omaa huonouttaan. Jos hän kuitenkin pysyy »uskollisena loppuun asti», ei heitä toivoaan eikä taisteluaan, on hän taivaallisessa elämässään kuoleman jälkeen rakentava itselleen luonteen, joka ensi syntymässä on osottautuva voimakkaaksi ja voittamattomaksi juuri siinä kohden, missä hän nyt on heikko.

XXXIII. Kysymys. E. S. *Kuinka on ymmärrettävä tämä raamatunlause: »Ihmisen poika tuli autuaaksi tekemään sitä, kuin kadonnut oli» (Matt. 18: 11)?*

Vastaus. Z. »Ihmisen pojaksi» Jeesus kutsuu ihmisen (korkeampaa, valistunutta) järkeä, ajattelevaa omatunto-minää, jonka avulla eläin-ihminen pelastetaan aionisesta kadotuksesta. Ihmisen eläimelliset himot ja hänen alempi ymmärryksensä eivät antaisi hänen yhtyä jumalaan, vaan pitäisivät häntä alituisessa elämien kiertokulussa, jossa fyysillisen elämän kärsimykset ja astralisen tuonelan puhdistustuli alati vaihtelisivat. Ainoastaan hänen korkeampi minänsä, puhdas järkensä ja tunteensa vetää häntä jumalan luo, henkielämän korkeammille, autuaallisille tasoille.

XXXIV. Kysymys. E. K. *Vaikuttaako toisien ajattelevain ajatukset ihmisen – erittäinkin lapsen – kehitykseen ehkäisevästi? Esim. jos vanhemmat koettavat kasvattaa lastansa oman elämänvakaumuksensa hengessä eikä kristilliskirkollisten sääntöjen mukaan, niin onko läheisten, esim. isoäidin y. m., jotka lasta myös hellivät, hartaat vastakkaiset toiveet ja ajatukset vaikuttavia, ja kuinka suuressa määrässä?*

Vastaus. Z. Tietysti kaikki ajatukset vaikuttavat ja etenkin lapsen herkkään ajatusruumiiseen. Niiden vaikutusvoima riippuu siitä, kuinka itsetietoisia, keskitettyjä ja lujapiirteisiä ovat. Lapset ovat sangen alttiita äänettömille ajatuksille ja teoissa näkyville esimerkeille. Viisaat vanhemmat panevat sentähden yhtä paljon painoa ajatuksilleen ja käytökselleen kuin konsanaan sanoilleen. Pääasia on, että

heillä on lastensa luottamus ja rakkaus, sillä se, jota lapsi rakastaa ja johon hän luottaa, se tietämättäänkin vaikuttaa lapsen sielunelämään.

Omatunto 1906, N:o 17, Helsingissä, elokuun 15 p:nä 1906, s. 203-204.